La catalanofòbia: el fenomen, les causes, les conseqüències i la solució

Autor: Andreu Marfull i Pujadas
Data de publicació: 01-08-2017

La catalanofòbia és un tret estructural de l'Espanya moderna. L'Andreu Marfull explica el fenomen, els motius, les conseqüències i com es pot solucionar.

Introducció
Les paraules que vénen a continuació no són un atac global a l'Estat Espanyol ni a l'espanyolitat. Són una crítica al tipus d'Estat Espanyol i espanyolitat a què s'ha arribat a través de la història, sobretot la història de les darreres tres centúries. A hores d'ara, estem en una Espanya que pivota en una molt gran mesura en el rebuig frontal a Catalunya entesa com a nació que aspira a autogovernar-se plenament en forma d'estat i en el rebuig a l'exercici de la plena potestat, en tots els àmbits del seu territori, de la seva llengua i de la seva cultura. Aquest rebuig frontal té un nom: catalanofòbia. Aquest sentiment és un dels constituents fonamentals d'Espanya. Així, l'existència de la Nació Catalana, de la seva llengua i de la manera de ser dels catalans casen molt malament amb la forma i amb la raó de ser de l'Espanya d'aquests últims tres segles.

1. El problema: la catalanofòbia
Com dèiem, l'Estat Espanyol, sobretot a partir del segle XVIII, ha exercit una fortíssima dominació contra la llengua i cultura catalanes i contra la voluntat de governar-se dels catalans. D'aleshores ençà, l'Estat no ha fet sinó incentivar contra la nostra nació la reacció sistemàtica dels instruments de poder al seu servei i ho ha fet a través de múltiples mecanismes: el poder religiós ?per exemple, mitjançant la Conferencia Episcopal Española i els seus canals de difusió?, els mitjans de comunicació de masses com premsa, ràdio i televisió i, finalment, a través dels poders polític, judicial, fiscal, econòmic i militar. Així, doncs, tots aquests àmbits de control i dominació han participat, amb major o menor pes i al llarg d'aquestes tres centúries, en la catalanofòbia. Totes aquestes entitats de poder han actuat conjuntament i de manera molt activa a favor de la uniformització d'Espanya, a favor de la indissoluble unitat d'Espanya, a favor de l'estat castellà i de la llengua castellana. Per tant, han actuat en detriment de la realitat

plurinacional i plurilingúística de l'Estat. Avui per avui, aquests poders serveixen l'status quo que en ells domina i els seus beneficis i privilegis.

El resultat de tot plegat ha estat que en la concepció de l'espanyolitat s'hi ha instaurat, repetim-ho, una catalanofòbia estructural. La catalanofòbia, doncs, és un dels efectes del procés històric que ha conformat Espanya. I s'expressa, ja ho hem dit, a través de múltiples manifestacions que, conjuntament, fomenten l'ús i l'abús de la violència física, legal, simbòlica, cultural i lingüística que Espanya legitima. A continuació, farem una breu síntesi de la causa fonamental d'aquest sentiment anticatalà i de les conseqüències que se'n deriven.

2. La causa: el 1716 se sotmet la nació catalana

Dèiem que des de començaments del segle XVIII existeix una catalanofòbia institucionalitzada dins les estructures de l'Estat espanyol. Anteriorment, entre els segles XVI i XVII, ja es registren, per bé que no d'una manera planificada, intenses manifestacions d'anticatalanisme en el si d'una noblesa castellana i d'una Santa Inquisició receloses de les institucions catalanes. Els nobles i la Inquisició castellans competien amb la Nació Catalana pel control dels privilegis i les riqueses d'un Imperi militar emergent. Però aquesta història cal entendre-la bé. Mirarem d'explicar-la.

La guerra dels vuitanta anys

A cavall de la segona meitat del segle XVI i la primera del XVII, Europa pateix un conflicte bèl·lic intermitent que afecta bona part del continent: la Guerra dels Vuitanta Anys (1568-1648). Moltes nacions europees havien desafiat l'autoritat de l'Església i de les grans monarquies. Pel que fa a la Península Ibèrica, els catalans lideren el desafiament davant l'hostilitat dels interessos que Castella manté a les colònies americanes i davant dels interessos de la monarquia i de l'església del Regne de Castella. En efecte, des del 1640 Catalunya desafia el Regne de Castella en l'anomenada Guerra dels Segadors (1640-1652). A Europa, la guerra s'acabà amb el Tractat de Westfàlia del 1648. Però el desenllaç d'aquest llarg conflicte s'hi manifesta, allí, d'una manera desigual. No tothom en surt beneficiat, i no tots els greuges se solucionen amb aquest tractat que posa fi provisionalment al conflicte continental. Així, Holanda, Suïssa i Portugal adquireixen la seva llibertat, però Catalunya i d'altres territoris no.

La derrota a la Guerra de Successió (1700-1715): la corona d'Aragó esquarterada

A casa nostra, la lluita continua al llarg de la segona meitat del segle XVII i s'intensifica amb l'anomenada Guerra de Successió Espanyola (1700-1715). El seu desenllaç es tradueix amb la derrota i la fi de l'autoritat històrica de Catalunya ?la del Principat de la Corona d'Aragó?, juntament amb la del conjunt de regnes que hi estan federats. La majoria d'ells restaran integrats en una nova estructura de poder: el del Regne de Castella. Amb el temps, els regnes de la Corona Catalanoaragonesa acabaran essent repartits entre els moderns estats espanyol, francès i italià.

Així, doncs, el cas del Principat de Catalunya i de tota la Corona Catalana és singular, perquè aquesta transició acabà per convertir-se?seixanta-dos anys després? en un acte d'ocupació militar i en unes disposicions legals altament repressives: els Decrets de Nova Planta ?el decret que afecta estrictament el Principat va ser publicat el 16 de gener de l'any 1716?. Aquests decrets representen factualment, tècnicament i simbòlicament l'inici d'una estratègia molt planificada que anava adreçada a assimilar al Regne de Castella els nous territoris incorporats. Qui l'endega és una nova dinastia que s'instal·la a Espanya : la dinastia Borbó. En concret, la persona qui l'enceta és Felip de Borbó, duc d'Anjou (1683-1746), el qual serà rei a Espanya sota el nom de Felip V de Castella. Tanmateix, l'avi d'en Felip, en Lluis XIV de Borbó (1638-1715) rei de França ja havia començat anteriorment, a través de la signatura del Tractat dels Pirineus (1659), l'annexió militar, jurídica i lingüística als seus dominis recentment adquirits del vessant ultraprinenc de Catalunya: la Catalunya Nord. Pel que fa a en Lluís XIV, aquest rei i per mitjà d'aquest tractat, no havia fet sinó un pas més en l'ocupació dels territoris del migdia de França, ja que els seus avantpassats havien ocupat sistemàticament al llarg dels segles XIII al XVII el conjunt de comtats originaris del Llenguadoc i la Provença, així com els dominis anglesos de l'Aquitània.

Però no tot és responsabilitat dels Borbó. Mitja Europa participa, solidàriament amb ells, del desmantellament de l'autoritat històrica del Principat de Catalunya.

Per tant, la catalanofòbia legitimada per l'Estat castellano-espanyol és una conseqüència directa de les disposicions d'un monarca Borbó que, el 1716, havia deshonrat la Corona Catalanoaragonesa en general i el Principat en particular. Ara bé, Felip V no va actuar sol. Ho va fer amb la connivència del conjunt d'estats que havien donat suport a Catalunya en la guerra del 1700-1715 i que signaren el Tractat d'Utrecht, pel qual el 1713 deixaren de donar aquest suport als catalans per raons polítiques i comercials. Aquest tractat esdevingué l'inici de la fi de la guerra de Successió

Espanyola ?que es va acabar l'any 1715 amb l'ocupació del Regne de Mallorca? i va permetre instaurar del tot l'absolutisme dins l'Estat Espanyol naixent. El nou estat seguia el corrent il·lustrat francès i imposava el poder, les lleis, l'autoritat civil i militar, les formes de govern i la llengua castellanes dins del Principat de Catalunya i dins de la resta de regnes de la Corona d'Aragó, és a saber, els Regnes de València, de Mallorca i d'Aragó. Al seu torn, des de França, el sobredit Lluís XIV, un altre monarca Borbó i avi d'en Felip V ja havia seguit el mateix procediment més de cinquanta anys abans a la Catalunya Nord. La Catalunya Nord s'afegia a la mateixa sort que la resta de territoris on es parlava una llengua gairebé bessona de la catalana: la llengua occitana o provençal. S'afegia a la sort d'unes terres amb les quals tota Catalunya s'havia sentit agermanada per segles d'història comuna. En qualsevol cas, des del 1716 ens trobem que per raons d'estat es nega la condició de nació a tots els territoris de parla catalana: des de la Catalunya Nord fins a València i des de Mallorca fins a la franja est de l'Aragó.

En aquesta negació, caldria incloure-hi en segon ordre els dominis de la Corona Catalanoragonesa a la Península Itàlica. Volem dir els regnes de Sicília, Nàpols i Sardenya, on el català i la noblesa catalana ja hi estaven institucionalitzats. Arran del Tractat d'Utrecht, aquestes terres queden desvinculades de la Nació Catalana i es converteixen també en l'escenari de lluites desiguals, fins que acaben confluint, al segle XIX, en l'òrbita italiana dels dominis dels Savoia.

Tornant a la Península, des del 1716 els Borbó d'Espanya imposen la denominació llengua espanyola per al castellà, mentre que els Borbó de França imposen a tot l'estat l'afrancesament, que havia nascut a les terres de la llengua d'oil. Els Borbons d'Espanya i els de França en fan, d'aquesta assimilació lingüística, una qüestió d'Estat.

L'assimilació lingüística també passa a la Península itàlica. Efectivament, quan neix la Itàlia moderna el 1870, el nou estat italià imposa com a única llengua oficial de l'administració i de cultura l'idioma de la Toscana, el florentí, que passa a ésser anomenat iitalià, en perjudici d'una variada diversitat lingüística que està escampada per tota La Bota. Bona part d'aquesta diversitat està lligada a l'herència occitana i catalana i és el resultat d'un llarg procés històric.

Quant al Principat de Catalunya, Barcelona, la seva capital, capitulà en motiu d'un setge desigual enfront de les tropes franceses i castellanes. I tornem a insistir que aquesta capitulació succeí tan bon punt Anglaterra, Àustria, Holanda, Portugal i Savoia havien abandonat els catalans pel tractat signat a Utrecht. Aquests països s'hi van avenir pels avantatges que havien d'obtenir a les colònies americanes i al Pacífic i que Felip de Borbó els oferí . Així, doncs, Barcelona capitulà l'11 de setembre de 1714. Els catalans hem reivindicat fa més d'un segle aquesta data perquè representa la vitalitat de la memòria de la nació catalana i la seva determinació de recuperar la seva integritat política i lingüística.

3. La conseqüència (I): la manipulació deliberada de la història dels catalans

Què era Catalunya segons la censura?

Aquesta és una pregunta clau. I té una resposta incerta. És incerta perquè la censura inquisitorial i el domini absolut de les publicacions a l'estat modern espanyol fins al segle XIX (i tal vegada fins al segle XXI) és una realitat que, per múltiples raons, conviden a pensar que la nostra història ha estat manipulada. És a dir, la història real del Principat de Catalunya no té perquè ser la que es narra des de la història oficial de l'Estat espanyol. Així doncs:

Què devia haver estat realment Catalunya?

Catalunya va ser el Principat de la Corona d'Aragó. Va ser la terra que origina el model de govern per a la resta de territoris d'aquesta corona, la terra que gaudeix de més privilegis. I no només això, el Principat de Catalunya formà part d'un conjunt de principats cristians d'Europa, d'un imperi simbòlic que aquests principats controlen i al qual es deuen.

Evidències

Diverses evidències expressen aquesta realitat:

1a) És un fet constatat i indubtable, com hem dit, que els habitants de Catalunya gaudeixen del major grau de drets i privilegis dins dels dominis de la Corona d'Aragó.

2a) És un fet constatat i indubtable que Catalunya és el Principat de la Corona d'Aragó. És a dir, l'Estat de referència, i que la dignitat de Príncep d'Aragó recau en els títols de duc de Girona i de Montblanc, poblacions que estan, precisament, al Principat.

3a) És un fet constatat i no prou reconegut que Catalunya lidera i acumula fins al segle XVIII l'autoritat de l'Orde del Temple de Salomó i posteriorment el de l'Orde de Sant Joan. Aquesta autoritat no només es fa extensiva dins dels territoris de la Corona d'Aragó ,sinó també dins del conjunt de regnes de la Península Ibèrica. Aquests dos ordes van establir un vincle nobiliari i religiós amb l'autoritat d'un imperi simbòlic que s'origina a l'Edat Mitjana.

4a) És un fet constatat i no prou reconegut que l'arxiu de referència de la història de la Corona d'Aragó és l'Arxiu Reial de Barcelona, el qual al segle XVIII passà a ser denominat, per una decisió de la monarquia, Arxiu de la Corona d'Aragó. Complementàriament, cal ressaltar que l'Arxiu de Simancas, l'arxiu de referència de la monarquia castellana, es crea al segle XVI.

5a) I, finalment, potser l'evidència més important. És un fet constatat i no prou reconegut que Pere III el Cerimoniós introdueix al segle XIV un model institucional al Principat que es basa en el Llibre de Cerimònies de Constantí VII, emperador de l'Imperi Romà d'Orient. Es basa, per tant, en les institucions de l'anomenat Imperi Bizantí, que estava estretament vinculat a la història dels privilegis i els dominis catalans dins aquest imperi a l'Edat Mitjana. L'autoritat catalana és conseqüència directa del suport que el Principat i el seu màxim dirigent, el Comte de Barcelona, va oferir a l'autoritat simbòlica de la Constantinoble medieval, capital de l'Imperi Romà d'Orient, vigent fins a mitjan segle XV. Els ducats d'Atenes i Neopàtria, Roger de Flor (història oficial) i el Tirant lo Blanc (literatura) en donen fe. També exemplifiquen les relacions entre els dos estats les diverses personalitats catalanes que lideren l'Orde de Sant Joan i el fet que diversos patriarques d'Alexandria o de Jerusalem siguin de la nostra nació. A aquests fets, cal afegir-hi la dignitat dels papes Borja des de les terres valencianes. Per contra, Castella no té aquesta mena de passat. En té un altre,que no està vinculat amb l'Imperi Romà Medieval. De fet, és un territori ocupat, tal com manifesta la història de la Reconquesta i l'ús que, d'aquesta història, en fa l'òrbita castellana: a Castella hi domina el poder jeràrquic i autoritari. I està en contraposició amb el model integrador i parlamentari que lidera, dins la Corona d'Aragó, el Principat de Catalunya. Al seu torn, la nació castellana, també va tenir un principat: el Principat d'Astúries, que es fonamenta en la llegenda de Don Pelayo. Ara bé, el Principat d'Astúries no té res a veure amb l'autoritat del Principat de Catalunya. De fet, el primer príncep d'Astúries no és oficialment honorat fins al segle XV. I ho és a títol simbòlic: representa només l'autoritat de l'hereu de la Corona de Castella i Lleó. D'aquesta manera, ni la noblesa ni l'església de Castella i Lleó s'integraran mai al projecte imperial de Constantinoble o de Roma, ni manifestaran cap tradició hel·lènica: ni en les arts, ni en les formes de govern. Aquesta tradició, sí que s'institueix a Catalunya des de l'Imperi Romà d'Orient fins a la caiguda l'any 1453 de Constantinoble i des de la Roma italiana durant el Renaixement. El Renaixement Italià representa, en aquest sentit, una etapa simbòlicament i culturalment avançada de l'Imperi Romà d'Orient.

D'acord amb aquest plantejament, s'observa clarament com l'autoritat catalana cau amb la caiguda de Constantinoble, però es manté com a símbol d'una nació, fins al segle XXI. En aquest sentit i d'acord amb aquestes evidències, cal plantejar-se la pregunta següent, una pregunta molt fonamentada:

Per què s'anomena Corona d'Aragó els dominis liderats pel Principat de Catalunya?

La resposta més raonable és que, entre els segles XVII i XVIII la monarquia manipula l'origen del poder simbòlic del Principat, a l'entorn del qual giraven tots els altres regnes, i el fa lligar al voltant del Regne d'Aragó.

El capítol V del Príncep de Maquiavel aplicat a Catalunya

Seguint les paraules de Maquiavel del capítol V del llibre El Príncep (oficialment publicat el 1531), Catalunya entraria dins dels principats d'Europa que, abans de ser ocupats, es governaven per lleis pròpies. El capítol s'intitula precisament així: de quina manera s'han de governar els principats que, abans de ser ocupats, vivien amb les seves lleis pròpies. La caracterització que en fa Maquiavel s'adiu d'allò més al cas dels catalans i és de gran interès. Maquiavel ressalta que només hi ha tres formes de dominació en aquest tipus de territoris: 1) Destruir-lo: 2) Que el nou governant hi fixi la seva residència; o 3) Deixar-los les lleis, exigir-los tribut i constituir-hi un govern compost per un limitat nombre de persones de confiança.

Un hom podria pensar que l'Estat espanyol , a l'hora de governar Catalunya, hauria fet cas a en Maquiavel i hauria optat, en certa forma, per la darrera de les tres opcions. Ara bé, tal com ressalta el pensador, el governant ha de témer que, si el príncep no destrueix el principat en qüestió, serà aquest qui destruirà el príncep. Llegim, però, les paraules

d'en Maquiavel:

Qualsevol, doncs, que arribi a fer-se amo d'una ciutat [o principat] acostumada a gaudir de la seva llibertat, i no la destrueixi, ha de témer que serà destruït per ella. Li servirà de bandera en totes les revolucions el record dels seus antics furs i el clam de llibertat, que no s'esborra amb el transcurs del temps ni per recents beneficis; de manera que, per més precaucions que es prenguin,s i no es divideixen o dispersen els seus habitants, mai es desarrelarà del seu cor, ni deixarà la seva memòria el nom de la llibertat, i la inclinació cap a les seves antigues institucions; estant per aquesta raó motivats per a reunir-se tots per a recuperar-la a la més lleugera ocasió.

Doncs bé, aquesta és la situació en què es troba Catalunya a l'inici del segle XXI. Però també és la situació que, reiteradament, ha experimentat al llarg dels darrers tres, o millor dit quatre darrers segles. El que afirma en Maquiavel està clarament exemplificat en la nostra història. Els catalans hem mirat de recuperar les nostres institucions a la més lleugera ocasió. Per exemple, en la reclamació del dret a la lliure determinació ?després de la Primera República Espanyola? a les Bases de Manresa del 1892. O bé, en temps de la República Espanyola (anys 1931-1939). O en motiu de l'assemblea fundacional de les Nacions Unides (l'any 1945, on Catalunya hi participa per mitjà del Consell Català). O en temps de la Transició Espanyola al sistema democràtic (anys 1972-1977). Afegim-hi la lluita al segle XVIII a favor dels Habsburg, així com la pugna a favor del carlisme i el pols per instaurar un monarca de la casa Savoia a Espanya al segle XIX. Aquestes iniciatives són, per tant, també símbols de la lluita per la recuperació de l'autoritat i una forma de govern històrics a la qual Catalunya mai no ha renunciat.

Per aquesta raó, es comprèn que la tercera forma de dominació de què parla Maquiavel en el capítol V del seu llibre que hem reproduït no sigui suficient per a subjugar Catalunya, és a dir, si el que es vol és el vassallatge pacífic d'un principat que ha estat ocupat i que es regia històricament per lleis pròpies. I és que Maquiavel no contempla la manipulació de la història. Ara bé,sí que és una tècnica implacable per vèncer Catalunya i fomentar-ne la destrucció la reflexió que fa en Maquiavel a l'entorn de la divisió i la dispersió dels habitants, és a saber, atiar les discòrdies entre els catalans i llur exili o deportació.

Com es vulgui que sigui, l'Estat espanyol nega la història de la mil·lenària nació catalana, una nació de les més actives i documentades del món i amb un dels escuts més antics d'Europa, una nació amb llengua pròpia, una moneda, unes lleis, unes Constitucions i unes institucions també pròpies, una nació que liderà una Corona i una forma de govern a l'Edat Mitjana, una nació compromesa amb una cosmovisió simbòlica romana segons el patró hel·lènic de Constantinoble. El Decret de Nova Planta del 1716 imposat pel rei Felip V de Borbó, duc d'Anjou, va impossibilitar que s'acabés de donar cos a la nostra història .

4. La conseqüència (II): la persecució sistemàtica de la llengua catalana com a símbol d'una cultura i d'una nació. D'altra banda, l'espanyolisme d'Estat promou conscientment el greuge i l'arraconament de la llengua catalana ?símbol principal de la nació que representa?. I ho fa mitjançant diferents mecanismes:

a) Anomenant espanyol el castellà

El castellà és imposat com a llengua espanyola des del conjunt de les institucions de l'Estat. Aquest canvi de denominació la Real Academia Española la justifica per mitjà d'un subterfugi. Diu que la llengua castellana era la llengua romànica parlada a Castella que donà origen a l'actual llengua espanyola. No cal dir que aquest subterfugi va dirigit a una "espanyolització" sistemàtica de la llengua i cultura castellanes i alhora nega l'espanyolitat de la resta de llengües de l'Estat. L'estat espanyol legitima aquest ús i abús per mitjà de la violència cultural.

b) Tres segles desautoritzant l'ús oficial del català dins de les terres de parla catalana

L'ús oficial del català va ser prohibit pels Decrets de Nova Planta (1707-1716) a l'administració. I des de llavors les prohibicions han continuat: a l'escola (cèdules del 1768, 1825 i el 1902), ?amb càstigs als professors si aquests parlaven en català? i més endavant el 1923 i el 1939, sota el pes de les respectives dictadures militars i sota l'esperit nacional-catòlic. També estava prohibit als llibres mercantils des del 1772, als llibres universitaris des del 1773, al teatre des del 1801) i als jutjats des del 1881. Actualment, el Partit Popular ?hereu de la tradició de l'espanyolisme d'Estat més incisiu?, i més recentment Ciudadanos, amb el suport del Tribunal Constitucional, treballen incessantment perquè el català no gaudeixi, dins de les terres de parla catalana, de l'estatus de llengua nacional. L'estat torna a legitimar l'ús i l'abús de la violència cultural.

c) Desautoritzant el català a les institucions estatals i internacionals

El català no és una llengua oficial a tot l'Estat i no es pot parlar al Congrés dels Diputats, ni als estaments judicials de

justícia estatals ni a l'exèrcit espanyol,ni tampoc a les institucions internacionals dels quals l'Estat espanyol n'és membre i hi participa. D'aquesta manera, es desprestigia estatal i internacionalment el català. L'estat torna a legitimar l'ús i abús de la violència cultural.

d) Desprotegint constitucionalment el català i la seva estigmatització

El català no gaudeix de cap llei estatal per la seva normalització, promoció i foment del seu estudi, només disposa una mena d'oficialització del dret al respecte i protecció que pauta la Constitució Espanyola, sense que cap espanyol tingui l'obligació de conèixer-lo. Ni Catalunya ni el català apareixen al text constitucional. Els catalanoparlants hem de conèixer, saber llegir i escriure el castellà, però des dels poders de l'Estat es relaciona l'ús i coneixement del català fora de Catalunya amb una càrrega econòmica, educativa i burocràtica que limita les llibertats dels espanyols. Actuant així, s'estigmatitza sistemàticament la llengua catalana. L'estat torna a legitimar l'ús i abús de la violència cultural.

e) Mutilant el català

Tot i l'aparent avenç dels drets lingüístics de les llengües no castellanes que la Constitució Espanyola autoritza amb el sistema democràtic, a partir de la dècada actual es persegueix i es limita la normalització de la llengua catalana. Paral·lelament, mentre es tendeix a fomentar, de forma persistent i amb tots els mitjans possibles, el reconeixement de la unitat de la llengua espanyola (la castellana), mitjançant l'Instituto Cervantes i la Real Academia de la Lengua Española (creada l'any 1712, com a estratègia per fer de la llengua castellana LA llengua espanyola), des de l'espanyolisme d'Estat es promou, de forma irracional i malaltissa, la fragmentació del català en múltiples dialectes, arribant a l'absurd d'afirmar que el valencià no té res a veure amb el català, ni tampoc el català de la Franja. Els diferents criteris, polítiques i formes que s'apliquen per unir el castellà (altrament dit espanyol) i desunir el català és sens dubte la major expressió de l'arrogància cultural de l'Estat, que després de tres segles segueix fent ús i abús de la violència cultural que es considera legitimada.

Cloenda

La causa catalana no és una qüestió política, és nacional. És la lluita de la dignitat d'una nació que es nega a estar subordinada a una altra que atempta contra la seva integritat.

L'expressió del dret a la lliure determinació és un dret nacional, que els catalans reclamen exercir perquè són una nació i un principat governat, històricament, per lleis pròpies. Però és, sobretot, la reacció d'un poble, d'una llengua i d'una cultura que es troben en una situació de greuge estructural dins d'un Estat que, per raons de poder, ha fet de la catalanofòbia un instrument per exercir la seva autoritat.

El primer que farà Catalunya, si mai és un estat independent, serà, indubtablement, reescriure la història en la seva integritat a partir de la veritat dels fets. Aquesta situació generarà, en el cas que s'executés, un trasbals pels catalanofòbics i la fi de la institucionalització de la catalanofòbia per raons d'Estat. I l'Estat espanyol haurà de encarar amb totes les conseqüències, l'evidència d'una manipulació que impactarà, necessàriament, en el conjunt d'històries estatals d'Europa i de mig món.

Andreu Marfull Pujadas
2017.VI.21